

ДО 120-РІЧЧЯ КРАВЧУКА М.П.

На ювілей у село Човниця сподіваємося прибуття багатьох науковців з України та інших держав світу. Саме у зв'язку з відзначенням 120-річчя від дня народження М. Кравчука до голови обласної державної адміністрації звернулися очільники району – голова Ківерцівської райдержадміністрації та голова районної ради з проханням посприяти у вирішенні питань, пов'язаних з підготовкою і відзначенням у 2012 році 120-річчя від дня народження академіка М.П. Кравчука на всеукраїнському та місцевому рівнях. За дорученням голови ОДА Бориса Клімчука підготовлено пакет документів на відзначення річниці на державному рівні, внесено в календар пам'ятних дат, вирішено ряд інших питань.

Євгенія Семенівна Лукашук втішена з того, що заступник голови обласної державної адміністрації Олександр Курилюк доручив начальнику управління освіти і науки облдержадміністрації спільно з управлінням культури і туризму облдержадміністрації вивчити питання щодо реконструкції зразкового музею академіка М. Кравчука при загальноосвітній школі І-ІІ ступенів с. Човниця Ківерцівського району та оновлення його експозиції, за результатами чого внести облдержадміні-

порядку денного сесії 4307-VI від 11.01.2012р. Суб'єкт законодавчої ініціативи – народний депутат України П.М. Мовчан.

Час спливає швидко, а тому керівники музею непокояться тим, щоб встигнути все зробити вчасно. І тут, як ніколи, треба допомоги небайдужих людей, зусиль місцевої влади, освітянської громадськості та й жителів самого села Човниця. Адже місцевий бюджет не всесильний, а спільними зусиллями можна зробити. Потрібно ж оновити багато,

аби гідно підготуватися до ювілейної дати. Саме тому зусилля небайдужих людей, тих, хто може допомогти у цій справі, дуже потрібні і на часі. Пам'ятаймо, що М.П. Кравчук багато зробив для розвитку математичної науки, був засновником математичних кафедр у кількох київських вузах, створював українську математичну термінологію, організував першу математич-

ВОЛИНЬ ОФІЦІНА

ОБЛАСНА ВЛАДА ПІДТРИМУЄ ВОЛИНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ, КНИГОВИДАВЦІВ ТА КНИГОРОЗПОВСЮДЖУВАЧІВ

Під час роботи 8-ої сесії Волинської обласної ради її депутати, представники засобів масової інформації та громадськість нашого краю мали нагоду ознайомитися з книжковими стендами та інформаційними буклетами, де були представлені книги, видані в рамках Програми економічної підтримки книговидавничої справи на 2010 – 2011 роки.

Були виставлені літературно-художні та дитячі видання, інформаційно-довідкова, краєзнавча література, публіцистика, літературні, історико-краєзнавчі нариси, а також книги, видані до 140-річчя Лесі Українки.

Серед суспільно-важливих видань 2010 – 2011 років побачили світ книги Віктора Вербича «У погляді століть: есеї та діалоги», Валентини Савчук «Доля листів Лесі Українки», Йосипа Струцюка «Події – в анфас, а постаї – в профіль», Петра Троневица. «Великий князь Дмитрій-Любарт і його сучасники», Ігоря Павлюка «Стратосфера», Ніни Горик «Волинь літературна: наші сучасники», Василя Гея, Надії Гуменюк «Стежками «Лісової пісні», Василя Слапчука «Між шляхом воїна і Дао», Івана Чернецького «Якого кольору вітер?», Петра Коробчука «Боса флейта», Валентини Штинько «Волинь: храми і люди» та багато інших.

Минулий рік, завдяки реалізації Програми економічної підтримки книговидавничої справи (на підтримку волинського книговидання у 2011 році було виділено 873,5 тис грн), був сприятливим періодом для активізації роботи волинських письменників, видавництва, книгорозповсюджувачів, поліграфістів. Акумуляючи їх творчі, технічні можливості та фінансову підтримку обласної влади, вдалося забезпечити випуск у світ значної кількості поетичних, прозових, публіцистичних та історико-краєзнавчих книг.

Інна БАТЕНЧУК,
Людмила ОЛІЩУК.

Прес-служба ОДА.

ВІН ПРОСЛАВИВ НАШ КРАЙ – МИ Ж ШАНУЄМО ЙОГО

страції пропозиції з вирішення порушених у вищезазначеному зверненні питань. Діалоги в області це вирішується, як стало відомо, Проект Постанови про відзначення 120-річчя з дня народження вченого-математика Михайла Кравчука зареєстрований № 9453 від 16.11.2011р., був включений до

облаштувати робочу кімнату, придбати меблі, вітрини для експонатів... Офісна техніка ой як потрібна Музею! Впорядкування потребує території біля Музею, пам'ятника, на місці колишнього будинку родини Кравчуків. А ще ж і буклети треба виготовити, і книгу нову випустити. Роботи вистачить,

ну олімпіаду для школярів.

Він заклав основи першого в світі електронного комп'ютера. Великий вчений-математик став легендарною постаттю. Син Неба, лицар математики, учений з обличчям Христа, титан математичної думки, корифей математики – ось неповний перелік тих висловів, якими

його нагороджують науковці, письменники, журналісти.

Він жив і горів безмежно любов'ю до України, до математики. Увесь свій вік працював невпинно й творчо на благо освіти рідного народу.

СПОДВИЖНИЦТВО

ДОРОГОЮ ДИВОВИЖНОГО ЖИТТЯ...

Є люди, які, безсумнівно, приходять у цей світ із дивовижною місією. І якщо я скажу, що до них належить і вона – Ніна Панасівна ВІРЧЕНКО, – це не буде ні краплиною лукавства. Про цю неординарну особистість знають не тільки в Україні, а й далеко за її межами.

Український математик, доктор фізикоматематичних наук, професор, академік-секретар відділення математики АН Вищої школи України, член НТШ, українського, Американського, Австралійського, Бельгійського, Единбурзького, Лондонського математичних товариств, заслужений викладач НТУУ «КПІ», голова науково-методичної ради Всеукраїнського товариства політв'язнів та репресованих – усе це Ніна Вірченко. Вона – учасниця міжнародних наукових конференцій, авторка багатьох книжок і понад 350 науково-методичних праць. Її ім'я внесено до двох останніх видань книги «Хто є хто в світі».

Багато чула про її патріотичне минуле і сучасне. Та коли пощастило прочитати книгу під скромною назвою «Зернини з доріг життя мого...» і «пройтися» дорогою справді великого шляху Ніни Вірченко, я зрозуміла: її життя – гідне подиву.

У книжці авторка розповідає про становлення української дівчини в умовах тоталітарного радянського режиму, про борню і працю в ім'я незалежності України.

– Я україночкою народилася, духом батьківським вирощена та загартована (батько пані Ніни був старшиною в армії УНР – З.Н.), материнською ласкою випечена, рідною природою виплекана! – заявляє Ніна Вірченко.

Із раннього дитинства в неї плекалися мужність, вірність, працьовитість, прагнення до світла, шукати й бачити добро в кож-

ній людині, готовність, якщо треба, віддати життя за волю Вітчизни.

Під час навчання у Київському університеті в 1948 році Ніну разом з іншими студентами заарештували і звинуватили у підготовці таємної політичної змови і заколоту. І так почалися її поневіряння як політв'язня, які тривали до 1954 року.

Сидячи в камері попереднього ув'язнення, юна дівчина готувалася до суду. Своє останнє слово вона написала віршами. Її судили у вузькій, мов комірчина, кімнаті з одним вікном. Обвинувач, не відриваючись від паперу, прочитав звинувачення – і край. Уся процедура тривала не більше ніж п'ять хвилин.

А далі – нелегкі етапи. Десь під Уфю вона отримала листа з чоловічої зони від одного з в'язнів, який присвятив їй вірша як нескореній дочці Батьківщини. Потім були спецтабори без права листування, без газет, радіо. Лісопосади, каменоломні, будівництво шляхів. У таборі в Ташкенті Ніна Вірченко познайомилася і потоваришувала з Оксаною Мешко, згодом всесвітньовідомою правозахисницею.

Згадувала пані Ніна післявоєнний Київ, в якому завирувало життя. Виставки, театри, концерти у філармонії – божественний Вівальді – і математика, математика. Як їй у таборах не вистачало цих лекцій! Як душа прагнула нормального життя! Дві найбільші любові жили в її серці: Україна і математика. Заради них вона була готова на все...

Якось пані Ніну запитав журналіст, на чому ґрунтувалася її віра в Україну. Ось що вона відповіла:

– Я бачила, що основна маса народу – проти радянської влади. Знала: якщо знайдуться революціонери і розбудять народ, то він їх підтримає, бо така влада, такий зніт не може існувати. У своїх прокламаціях, листівках я писала: «Слава Україні! До зброї, брати і сестри!». Настала пора визволитися від соціалізму, від ярма. Я вірила, що треба тільки організуватись і визволитись. Я ніколи не сумнівалась. Якби мені сказали, що треба загинути за Україну, я б точно пішла і загинула, не роздумуючи. Вважала, що таких, як я, багато.

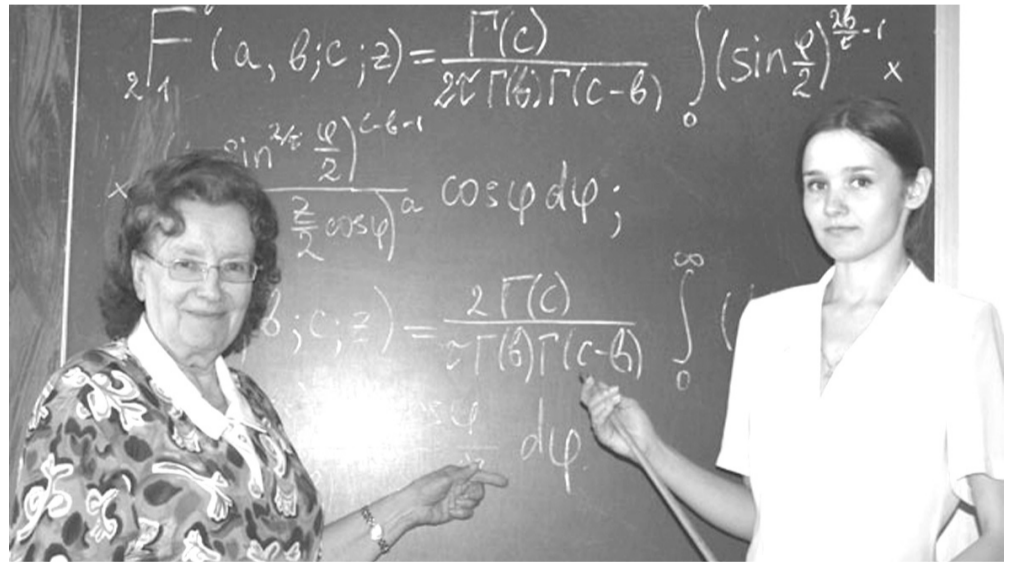
Кожна частина споминів Ніни Вірченко по-своєму цікава і повчальна. Перша – це дитинство, юність, перебування в Сибіру, повернення в Україну. Друга – із щоденникових нотаток... У третій – йдеться про поїздки на наукові конференції; подаються виступи авторки на різних громадсько-політичних заходах, в яких вона брала участь, подаються і її літературні спроби. Четверта частина книжки – це науково-популярні, публіцистичні та інші нариси, статті Ніни Вірченко. А ще знайдете у книзі цікаві розповіді, висловлювання відомих осіб про нашу героїну, подвижницю

української справи. Зможете оцінити глибину публічних виступів та обсяг наукових здобутків, а також побачити неповторні світлинки з родинного фотоальбому.

Мені пощастило зустрітися з пані Ніною Вірченко 1998 року на вечорі української поетеси з Америки Дарії Рихтицької – святкування 70-річчя якої відбувалося в Будинку Національної спілки письменників України. Дуже зворушило мене виголошене пані Ніною слово. Здавалося б, як знавць точних наук може так розумітися у поезії, пізнати душу поетеси?! Воістину правдиві слова: якщо людина талановита, то – у всьому.

Врізались у пам'ять мені слова пані Ніни, адресовані ювіляріці:

– Буває, що в хвилини зневіри й перетому, хвороби й смутку згадаєш цю мужню, горду й вродливу українську орлицю, яка з

такою енергією, з такою наполегливістю, з такою любов'ю творить, а опісля й виголошує свої поезії на численних вечорах в Україні та поза її межами, — і відчуваєш, що сили тобі додаються, долаєш перешкоди й оживаєш!

Ніна Вірченко завжди була бажаним гостем на багатьох урочистостях, патріотичних заходах — там чекали її доброго, щирого, мудрого слова...

Безперечно, читачі «Шляху Перемоги» належно оцінять і публіцистичну працю пані Ніни, вміщену у книжці, — «Документи про заборону української мови (XVII-XX ст.)». Вона, видатний математик, є ще й неухитним борцем за утвердження української мови як державної, за її повноцінний розвиток.

«Українська мова є однією з найстаріших слов'янських мов і однією з наймелодійніших світових», — зауважує Ніна Вірченко.

Її погляди, думки завжди поділяє вірний товариш по життю, чоловік Ростислав Доценко, теж арештований студентом Київського університету, тільки на кілька років пізніше, а тепер відомий літературознавець, критик і перекладач. Вони побачилися після повернення пана Ростислава до Києва 1968 року. Кохання було з першого погляду і на все життя. Вони цінують його і дуже гордяться своїми донечками, які вирости цілеспрямованими людьми.

І коли я згадала (бо не могла інакше) і про Ростислава Доценка, то хотіла б сповістити читачам про його навчальну книжечку «Світлі думки проти ночі. Афоризми й щось близьке до них», яка вийшла 2011-го року у світ в Тернополі. Це вельми актуальне і небуденне на сьогодні видання. А які там цікаві вислови! «Не втрачай голови,

коли хочеш зберегти обличчя», «Умиваючи руки, чисто брудимо душу», «І здаючись, голосують обома руками», «Проблема із совістю, як-то кажуть, — одна із вічно глибоких людських проблем. Надто - коли вона сягає дна кишені».

«Доля України — ось той магнітний стрижень, докола якого ташуються інтелектуальні ошурки крилатих виразів», - зазначає автор передмови до цієї книжки Валентин Корнієнко.

Глибокі думки народжуються в голові і серці Ніни Вірченко та її чоловіка Ростислава Доценка. Словнені оптимізму й надії на щасливу долю України і щасливу долю людини в ній.

Зоряна НАГІРНЯК.
На фото: професор Н.П. ВІРЧЕНКО – послідовниця академіка КРАВЧУКА М.П.